

nu skulle de lide afsavn for at få Østeuropa optaget i EU. Det var det første citat.

Det andet er fra en EU-skeptiker, som jeg mødte på et almindeligt møde her for nogen tid siden, og som sagde – og det er et citat, hr. formand, derfor tillader jeg mig at sige dette: »De er jo nogle fattigrøve derovre, så de får aldrig lov at komme med.«

Jeg tror, der er en meget udbredt folkelig skepsis over for dette projekt, vi står over for. Der er mange, der tror, at vi ikke tør fortælle befolkningen, at det koster penge, og der er mange, der tror, at vi i virkeligheden helst er fri for at få alle disse nye demokratier med i EU. Og det er selvfølgelig et problem for os, at vi skal prøve at sige, at denne skepsis overhovedet ikke er berettiget. Vi er fra EU's side meget interesseret i at få den udvidelse, vi er meget interesseret i at løse den kæmpe opgave, det er.

Vi må sige, at fra dansk side er der jo fra politisk hold i hvert fald meget stor enighed om, at dette projekt skal lykkes. Målet er et helt, udelt, fredeligt og velstående Europa, og vi skal ikke have en eksklusiv klub af rige lande, som vi har kendt det hidtil, og det er simpelt hen vores generations største politiske udfordring. Alle kræfter skal mobiliseres, og vi skal gøre alle de skeptiske udsagn til skamme.

Og vi skal også kæmpe mod modstræbende EU-medlemsstaters modvilje, måske trænering, måske ønsker om at få forhandlingerne til at trække i langdrag. Og så skal vi også, som det er nævnt tidligere, opmuntre og animere de øst-europæiske politikere, der har lagt op til, at der skal være medlemskab af EU om et eller andet antal år. Vi skal ikke gøre deres indsats til skamme, og vi skal ikke gøre deres vilkår vanskeligere i den demokratiske proces, som de er i gang med i deres land.

Den udvidelse, der som sagt kommer til at ske, vil være det vigtigste i Europa inden for de sidste 50 år. Vi har muligheden for at samle alle de europæiske stater i et samarbejde, der i fremtiden forhåbentlig vil kunne forhindre konflikter, som vi har set det i 1930'ernes og 1940'ernes Europa.

Men denne udvidelse er i forhold til de tidligere meget anderledes. Landene har et helt andet udgangspunkt for at kunne indgå i et kommende samarbejde. Derfor er denne udvidelsesrunde speciel, og det er nødvendigt at tænke i andre baner end de traditionelle, fordi de nye medlemslande skal have en række tiltrædelsesordninger, der strækker sig over en længere årrække.

Præmisserne for udvidelsen blev for alvor lagt fast i København i 1993. De forudsatte, at ethvert ansøgerland havde et stabilt demokrati, en fungerende markedsøkonomi og evnen til at påtage sig forpligtelser ved medlemskab. Disse kriterier er selvfølgelig ikke yderst præcise, men de er senere blevet konkretiseret bl.a. ved Det Europæiske Råds møde i Essen i 1994. De indeholder f.eks. den strukturerede dialog og mere konkrete planer om tilpasning til vigtige områder under det indre marked.

Før de endelige forhandlinger går i gang, er der en række forhold i EU selv, der gerne skulle falde på plads, og her er det selvfølgelig først og fremmest regeringskonferencen, som nu står foran sin afslutning. Derudover er der de kommende budgetforhandlinger og reformerne af landbrugspolitikken i Unionen.

Det, vi foreløbig har gjort, er at etablere Europaftaler med alle de lande, der har søgt om optagelse i EU. Vi har også besluttet os for, at optagelsesforhandlingerne skal starte senest 6 måneder efter regeringskonferencen. Alene af den grund er det vigtigt, at vi får afsluttet regeringskonferencen så hurtigt som muligt efter den plan, der er fastlagt. Vi må ikke skuffe de lande, der nu står parat til at starte på optagelsesforhandlingerne.

Det er også besluttet, at man skal starte samtidig, dvs. at optagelsesforhandlingerne starter samtidig for alle lande. Fra dansk side er det vigtigt, at vi slår fast og holder fast i, at vi skal bevare perspektivet om at starte samtidig. Vi ønsker ikke, som Tyskland har været fremme med på et tidligere tidspunkt, at vi kun starter forhandlingerne med de lande, der i øjeblikket ser ud, som om de har bedst muligheder for at kunne optages i samarbejdet. En sådan udsondring i A- og B-lande mener vi vil være meget, meget uheldig.

Endvidere skal forhandlingerne fortsætte med de enkelte lande, efter at forhandlingerne er startet, og dér vil det selvfølgelig være individuelle forhandlinger, som undervejs vil vise, hvornår det enkelte land kan starte i samarbejdet. Men perspektivet af medlemskab må aldrig nogen sinde mistes under forhandlingerne. Det er afgørende for udvidelsen af Unionen, at ingen af ansøgerlandene bliver hægtet af og får den fornemmelse, at de ingen muligheder har for at opnå medlemskab engang i fremtiden.

DUPI-rapporten, som har været omtalt flere gange før, er jo bestilt af Europaudvalget, og vi har haft meget glæde af den meget udmærkede